

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Petra Průchy a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **V. Z.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem Zlín, Tř. Tomáše Bati 21, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 2. 2015, č. j. 18 A 17/2014 - 29,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

V záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl Krajský soud v Ostravě (dále jen „krajský soud“) žalobu žalobce (dále jen „stěžovatel“) podanou proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 2. 2014, č. j. KUZL-9520/2014; tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Městského úřadu ve Vsetíně ze dne 17. 12. 2013, č. j. MUVS 7843/2013/12/OSA/Lo, kterým byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupků podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 a § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích ve znění pozdějších předpisů, kterých se dopustil tím, že

- „dne 25. 9. 2013 ve 12:01 hodin ve Vsetíně v místní části Lub I na ulici Jasenická ve směru jízdy od centra Jasenic, tedy v místě, kde se smí jet rychlostí nejvýše 50 km/hod, řídil motorové vozidlo zn. ŠKODA CITIGO, RZ X, nedovolenou rychlostí, kdy byla orgánem Policie ČR - dopravní inspektorát Vsetín naměřena rychlost jízdy 76 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši + 3 km/hod. bylo jako nejnižší skutečná rychlost jízdy vozidla naměřeno 73 km/hod, tedy stěžovatel překročil rychlost v obci o 20 km/hod a více“ (bod A. výroku).

- Dne 4. 10. 2013 ve 14:12 hodin ve Vsetíně na silnici III/05735 v místní části Jasenka ve směru jízdy od centra města, tedy v místě, kde se smí jet rychlostí nejvýše 50 km/hod, řídil motorové vozidlo zn. ŠKODA CITIGO, RZ X, nedovolenou rychlostí, kdy byla orgánem Policie ČR – dopravní inspektorát Vsetín naměřena rychlost jízdy 66 km/hod. Při zvažování možné odchylky měřicího zařízení ve výši + 3 km/hod. bylo jako nejnižší skutečná rychlost jízdy vozidla naměřeno 63 km/hod, tedy stěžovatel překročil rychlost v obci o méně než 20 km/hod.“ (bod B. výroku).
Stěžovateli byla uložena pokuta ve výši 3500 Kč

Krajský soud ve svém rozhodnutí neshledal důvodnou námitku stěžovatele, že stanovení místa spáchání přestupku je příliš obecné a dospěl k závěru, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně obsahuje veškeré zákonem stanovené náležitosti, když mimo jiné ve skutkové větě obsahuje zcela jasně a určitě místa spáchání přestupků. Tvrzení stěžovatele o možném měření rychlosti mimo obec, hodnotil krajský soud jako účelové, neboť stěžovatel tuto námitku nevznesl poté, co byl zastaven policisty; krajský soud proto uzavřel, že skutkový stav byl dostatečně zjištěn. Dále krajský soud neshledal důvodnou námitku stěžovatele, že žalovaný rozhodl o odvolání stěžovatele, aniž by jej vyzval k odstranění vad odvolání, resp. že chybně posoudil, že správní orgán prvního stupně stěžovatele k doplnění odvolání nevyzval. Krajský soud dospěl k závěru, že z obsahu spisu vyplývá, že stěžovatel poté, co podal v zákonné lhůtě blanketní odvolání, byl správním orgánem prvního stupně vyzván usnesením ze dne 22. 1. 2014, které bylo doručeno jak stěžovateli, tak jeho zmocněnci, aby do 5 pracovních dnů po doručení usnesení, odvolání stanoveným způsobem doplnili.

II. Obsah kasační stížnosti

Stěžovatel podává kasační stížnost z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Stěžovatel namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, neboť krajský soud vůbec nevypořádal jeho námitku ohledně vágní identifikac místa spáchání přestupků ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Stěžovatel namítal, že místo spáchání přestupku definoval prvostupňový správní orgán ve výroku svého rozhodnutí nepřesně. Dle názoru stěžovatele z výroku správního orgánu není zřejmé, kde k přestupku došlo a vágní specifikace místa způsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nesrozumitelnost výroku. V této souvislosti stěžovatel poukazoval na to, že v úseku silnice III/05375, na které mělo dojít ke spáchání přestupku dne 4. 10. 2013 (bod B. výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně) je několik úseků, ve kterých smí řidič jet rychlostí 90 km/h, neboť zasahují za dopravní značení „konec obce“. Stěžovatel v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014 - 37, který dle stěžovatele na věc dopadá. Stěžovatel vytýká krajskému soudu, že shora uvedenou námitku vůbec nevypořádal, když namísto nesrozumitelnosti výroku posuzoval, zda byl dostatečně a správně zjištěn skutkový stav, což však stěžovatel nenamítal. V případě, že by Nejvyšší správní soud neshledal nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, namítá stěžovatel, že krajský soud posoudil jeho námitku nedostatečné specifikace místa spáchání přestupku nesprávně (§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.). Stěžovatel nezákonnost napadeného rozsudku spatřuje rovněž v nesprávném posouzení právní otázky stran doručení výzvy k odstranění vady podání spočívající v absenci odůvodnění odvolání. Stěžovatel uvedl, že v rozporu s § 37 odst. 3 správního řádu nebyl vyzván k doplnění banketního odvolání, zatímco krajský soud konstatoval, že stěžovatel k doplnění odvolání vyzván byl, a to usnesením ze dne 22. 1. 2014, které bylo zmocněnci stěžovatele doručeno dne 31. 1. 2014. Stěžovatel

pokračování

namítá, že krajský soud nesprávně vyhodnotil doručenkou obsahující podpis zmocněnce s datem převzetí 31. 1. 2014 jako doručenkou prokazující doručení usnesení správního orgánu, kterým byl stěžovatel vyzván k doplnění odvolání. Podle stěžovatele byla zmocněnci žalobce dne 31. 1. 2014 sice doručena písemnost od správního orgánu, ale tato obsahovala kopii části správního spisu, nikoli však usnesení. Dle stěžovatele je zřejmé, a to i podle váhy zásilky, že tato doručenka prokazovala toliko zaslání kopie části správního spisu a v žádném případě nemohla prokazovat doručení usnesení, zejména tehdy, když stěžovatel doručení usnesení popíral.

III. Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti

Žalovaný setrval na svých dřívějších vyjádřeních, na která odkázal. S rozsudkem krajského soudu se plně ztotožnil a navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas a je přípustná. Důvody kasační stížnosti odpovídají důvodům podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností rozsudku krajského soudu, protože přezkoumatelnost rozsudku je podmínkou pro věcný přezkum dalších kasačních námitek (viz například rozsudek zdejšího soudu ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004 - 105). Nepřezkoumatelnost měla spočívat v tom, že se krajský soud vůbec nevyřadil se žalobní námitkou nesrozumitelnosti výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně spočívající v tom, že místa spáchání přestupků jsou definována vágně.

Namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí krajského soudu Nejvyšší správní soud neshledal.

Krajský soud se námitkou stěžovatele stran formulaci výroku o spáchání přestupků zabýval a přitom došel k závěru a výslovně uvedl, že výrok rozhodnutí správního orgánu obsahuje veškeré zákonné náležitosti a splňuje mj. i požadavek, aby spáchaný skutek byl ve výroku popsán dostatečně určitě a aby byl nezaměnitelný s jiným skutkem. Podle krajského soudu výrok rozhodnutí obsahuje zcela jasně a určitě místa spáchání přestupků, a to v případě skutku ad A) „*ve Vsetíně v místní části Lub I na ulici Jasnická ve směru jízdy od centra do Jasenic, tedy v místě, kde se smí jet rychlostí nejvýše 50 km/h*“ a v případě skutku ad B) slovy „*ve Vsetíně na silnici III/05735 v místní části Jasenka, ve směru jízdy do centra města, tedy v místě, kde se smí jet rychlostí nejvýše 50 km/h*“. V rámci hodnocení námitek nepřezkoumatelnosti výroku správního orgánu prvního stupně se navíc krajský soud vyjádřil i k rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 28/2010 - 56, na něž stěžovatel v žalobě odkazoval, a uzavřel, že dané rozhodnutí na projednávaný případ nedopadá.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud v odůvodnění svého rozsudku věcně vypořádal všechny řádně a včas uplatněné žalobní námity; kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tak v tomto směru naplněn není.

Nejvyšší správní soud dospěl ke shodnému závěru jako krajský soud i pokud jde o posouzení, zda byly skutky ve výroku správního rozhodnutí určeny dostatečně určitě a nezaměnitelně a v tomto ohledu nepřisvědčil stěžovatelově námitce nedostatečné specifikace místa spáchání přestupků.

Dle § 77 zákona o přestupcích výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce.

V posuzovaném případě je způsob, jakým byla ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vymezena místa spáchání přestupků, patrný z bodu I. správního rozhodnutí. Stěžovatel namítal, že určení místa spáchání přestupků : „*ve Vsetíně v místní části Luh I na ulici Jasenická ve směru jízdy od centra Jasenic* (bod I. písmeno A. výroku), resp. „*ve Vsetíně na silnici III/05735 v místní části Jasenka ve směru jízdy od centra města*“ (bod I. písmeno B. výroku) je nedostatečné a způsobuje nepřezkoumatelnost výroku.

Pokud stěžovatel upozornil na podobný případ řešený Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014 - 38, pak Nejvyšší správní soud konstatuje, že toto rozhodnutí na případ stěžovatele nedopadá. V uvedeném rozhodnutí Nejvyššího správního soudu neobstálo z pohledu určitosti vymezení místa spáchání přestupku toto určení: „*na pozemní komunikaci I/37 v obci Ostrov nad Oslavou*“. U takto vymezeného místa zdejší soud konstatoval, že nejde o dostatečnou specifikaci místa tak, „*aby mohla být vyloučena překážka litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu*“. Na rozdíl od zmíněného případu, kde bylo místo spáchání přestupku určeno pouze číslem pozemní komunikace v obci, v posuzovaném případě vymezil správní orgán prvního stupně místa spáchání přestupků navíc i místní částí obce (místní část Jasenka a místní část Luh I), resp. určením ulice (ulice Jasenická). Argumentace stěžovatele, který upozornil na to, že komunikace, na kterých došlo ke spáchání přestupků, měří 3,5 resp. 13,5 km a je na ní několik úseků, ve kterých je povolena nejvyšší rychlost 90 km/h, neboť se nacházejí za dopravní značkou, která označuje konec obce, je bezpředmětná. Správní orgán prvního stupně uvedením konkrétních místních částí obce dostatečným způsobem vymezil místa spáchání přestupků, přitom u skutku uvedeného pod písmenem B. výroku bylo místo navíc upřesněno uvedením názvu ulice. Z rozhodnutí je jasně patrné, že stěžovatel se obou přestupků dopustil v obci, nikoliv v úsecích mimo obec.

Určení místa spáchání přestupku, tak, jak bylo u obou přestupků vymezeno správním orgánem prvního stupně zaručuje, že nevzniknou pochybnosti o tom, kde přesně se měl stěžovatel přestupků dopustit a je vyloučena možnost jejich záměny. Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je z pohledu určitosti vymezení skutků bezvadný a kasační námitka stěžovatele není důvodná.

Stěžovatel dále namítal, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku doručení výzvy k odstranění vad podání (blanketního odvolání). Stěžovatel přitom nezpochybnuje, že jeho zmocněnci byla od správního orgánu prvního stupně dne 31. 1. 2014 doručena písemnost, avšak tvrdí, tato obsahovala toliko kopii částí spisu, nikoli jakékoli usnesení.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že dané stěžovatelovo tvrzení je v rozporu s obsahem spisu. Z doručenek založených ve správním spisu vyplývá, že usnesení prvostupňového správního orgánu, kterým byl stěžovatel vyzván k doplnění odvolání, bylo zmocněnci stěžovatele doručeno dne 31. 1. 2014 a téhož dne bylo doručeno i stěžovateli. Obě doručení byly řádně vyplněny, a to včetně označení doručované písemnosti, a osvědčují skutečnost, že písemnost byla

pokračování

doručena do vlastních rukou obou adresátů, tj. stěžovatele i jeho zmocněnce, kteří převzetí zásilky stvrdili svým podpisem. Stěžovatel ke svému tvrzení o tom, že nebyl vyzván k doplnění odvolání, neoznačil žádné důkazy, které by zpochybnilly správnost doručenek. O pravdivosti údajů na doručence tak neměl krajský soud důvodu pochybovat. Krajský soud správně posoudil otázku doručení výzvy k odstranění vad podání; námitka stěžovatele v tomto směru není důvodná.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, proto ji za podmíněk vyplývajících z § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. rozsudkem zamítl.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému v řízení o kasační stížnosti nevznikly náklady nad rámec jeho úřední činnosti, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. července 2015

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu